

[Bernhard Baunsgaard.]

adgangen til at kræve kontrollen til embedsmændene og flytter det fra skatterådene. Jeg kan om dette sige, at jeg er ikke på forhånd indstillet på at svække skatterådene til fordel for en udvidet magt til embedsmændene. Jeg skal overbevises ved, at det gøres meget klart, at der vil nås noget helt væsentligt ved at flytte det fra det folkevalgte instrument, skatterådene, til embedsmændene. Det var det ene.

Om det andet forhold, om den udvidede adgang til at kræve oplysninger også om navngivne personer og på stedet, vil jeg gerne sige, at naturligvis er jeg som vel de fleste tilhænger af, at skattebetaling skal ske af al indkomst, eftersom vore love har sagt det. Jeg er også tilhænger af, at der gives alle muligheder for en rimelig og nødvendig kontrol, men vi er jo her inde på området, hvor der også må tages hensyn til, at et eller andet sted er grænsen for myndighedernes magt — eller hvis vi siger det positivt: et eller andet sted begynder individets ret.

Jeg kan samlende om lovforslaget sige, at vi drøfter meget gerne hele problemet, men vi kan ikke uden at drøfte sagen grundigt i udvalget give tilslutning på noget af punkterne.

Når man har lagt afgørelsen om det andet punkt så højt op som til en afgørelse i ligningsrådet, må det også være, fordi man fra skatteministerens side har været klar over, at vi her er inde på et ømfindeligt område, ellers havde det ikke været nødvendigt her at gå helt op til ligningsrådet, til et centralt organ. Jeg går klart ud fra, at der er tale om afgørelser i enkeltsager og ikke om tilladelser i bred almindelighed.

Som sagt ser vi gerne på det i udvalget, men der må være tid til at se på det.

Stetter (KF):

Vi konservative kan ikke se rettere, end at ministeren for skatter og afgifter er gået for vidt med dette lovforslag. Jeg må erindre ministeren om tingets debat den 7. november 1972 i forbindelse med et forslag om revision af skattekontrolloven, Folketingstidende 1972-73 sp. 878. Dengang var der enighed mellem partierne om, at der skulle foreligge rimelig ligningsmæssig grund til at gå ind i virksomhederne og forlange at se regnskaberne. Hr. Grünbaum omtalte også denne

debat, og jeg er sikker på, at det ærede medlem kan huske denne forudsætning — eller fortolkning, om man vil.

Jeg kan sige det samme, som min partifælle hr. Knud Thestrup dengang gjorde gældende i den omtalte debat, at jeg ønsker på ingen måde at lægge hindringer i vejen for en indgående kontrol, og jeg har intet tilovers for de personer, der snyder i skat, men jeg kan ikke bortse fra, at der er noget urimeligt i at bruge skarpere midler til at komme skattesnydere til livs, end man bruger til at afsløre eventuelle storbedragerere. Retsplejeloven opstiller på dette punkt en række præcise regler og betingelser.

Så vidt jeg kan læse bestemmelserne i lovforslaget, findes der intet forbehold af nogen art. Det er muligt for en hvilken som helst medarbejder i skatteligningen f.eks. ved en telefonisk henvendelse til pengeinstitutter o.lign. at forlange alle oplysninger om navngivne personers indskud, lån, depoter eller boks. Ministeren kan ikke mene, at denne bestemmelse er rimelig.

Endnu mere fjernt fra hidtil gældende principper er forslaget om, at de skatteliggende myndigheder efter ligningsrådets bestemmelse er berettiget til hos pengeinstitutter o.lign. at foretage gennemgang af såvel navngivne som navngivne personers regnskabsmateriale, bilag og dokumenter. Forslaget er i klar konflikt med gældende retsprincipper om en rimelig begrundelse for ransagning og undersøgelse. Vi er kritiske over for de foreslåede bestemmelser og ønsker i udvalget en nærmere begrundelse for, at ministeren ønsker dem indført.

Vi kan tilføje, at skattemyndighedernes og pengeinstitutternes omkostninger og indsats ikke vil stå i noget rimeligt forhold til resultatet. Det samlede antal konti i banker og sparekasser udgør ca. 12 mill. stk. med mellem 20 og 25 mill. rentetilskrivninger pr. år. Myndighedernes og de private pengeinstitutters omkostninger vil blive temmelig store.

Jeg er endelig overbevist om, at de store skattesnydere ikke benytter det organiserede pengevæsen. Det bliver pensionister og andre tilsvarende små skatteydere med mindre konti, som jo i realiteten ikke betyder noget som helst i skattemæssig henseende, man eventuelt får fat i. Skulle der have været nogle enkelte sorte konti i banker og